

כ"ח - 1982

1982 / 83

1983 תמוז 28 - סיון

בבועה-חיים המאוחד

בחה י"ב - תשמ"ג

28

המחנכת: חנה זשן

רשימת תלמידי בית הספר

מס' סידורי	שם פרטי	שם משפחה	שם האב	ח.ז. טל הילד	תאריך לידה
1	נעמה	מנבר	צבי	5875639	6.7.1964
2	דני	קרן	אמיר	5988535	31.8.1964
3	עמית	אגמי	צבי	5916733	15.11.1964
4	רבקה	נהרי	יאיר	5909027	7.1.1965
5	אילח	הדר	אפרים	5909130	26.1.1965
6	דגנית	נהרי	יובל	5909186	3.2.1965
7	ענת	מגל	גיאורא	5922630	4.4.1965
8	יפחח	בן-אהרון	יריב	5922705	11.4.1965
9	אבנר	גורן	עמוס	5922882	30.4.1965
10	מרי	ממלוק	עמית	5922839	4.5.1965
11	איל	מנור	בנימין	5958523	25.5.1965
12	יעל	גולן	אשר	5968493	10.6.1965
13	אפרח	קזנז	מיכה	5958809	3.7.1965
14	איתי	בירן	זכריה	5958934	21.7.1965
15	נוהר	אשכנזי	ניסים	2208599	10.9.1965
16	עפרי	זמיר	בן-עמי	2213538	23.9.1965
17	אלון	אסף	אמיר	2213649	8.10.1965
18	רם	שטרן	מיכה	2213689	12.10.1965
19	רינת	קורן	דב	2213874	5.11.1965

סה"כ: 19 ילדים 9 בנות, 10 בנים

4 תלמידים בבניה"ס טכנולוגי "מנשה"

11 תלמידים בבניה"ס "חוף כרמל"

1 מרום גולן

1 עין-הוד (3ימים) + עבודה 3ימים
2 עבודה

10 5

9 5

68
62
38 5

שיחה של בני יל'.

מכיוון שעלון יב' שהיה מחוכנן לצאת לאור - לא יצא, בגלל סיבות שונות, ראינו לנכון להביא לביטוי כלשהו את עצמנו ואת היום הזה המסיים 18 שנים של חיים בקיבוץ. לפניכם מוגשת השיחה כפי שהתנהלה, כשהשאלות גם הן חוברו על ידינו.

ש: עתה, עם צאתך מהמשק להתחיל פרק נוסף בחייך - בצבא - איזה מטען חשוב אתה מרגיש שנתן לך המשק?

יעל: חושבת שקיבלתי הרבה בתחומים של: הבדלה בין טוב לרע, אי היסחפות אחר העדר, יכולת של עזרה לזולת ואיכפתיות לקורה בחברה. אני חושבת שכל אלו הם תוצאה של צורת החיים הזו שבה גדלנו.

דגנית: קיבלתי את היכולת לחשוב על אחרים ולא רק על עצמי. את ההבנה שלא הכל אני יכולה להשיג, בקיבוץ זה מובן שצריך להתחלק בדברים ולהגביל את הדרישות. אני חושבת שהקיבוץ דורש מאנשים יתר פתיחות לזולת בגלל עצם המפגש והחיבור ההדדי הרצוף.

נראה לי שרק עכשיו התחלתי לחיות בקיבוץ, עם כניסתי לחיי העבודה.

רס: אני יוצא עם הרגשת שיחרור והקלה.

מרי: קשה לדעת מה קיבלנו מהקיבוץ.

אבנר: בשביל לדעת מה קיבלתי מהקיבוץ אני צריך להתרחק מהנקודה בה אני נמצא כעת. אני מתאר לי שכאשר אהיה איזו תקופה מחוץ לקיבוץ ועם חלופ השנים השאלה הזו תתבהר לי יותר.

ש: מה אתה אוהב בג"ח ומה אתה לא אוהב?

ריקי: אני אוהבת בקיבוץ את העובדה שלא צריך לבשל ולכבס עבור עצמך ובכלל האדם משוחרר מטרדות מהסוג הזה.

מערכת החינוך מספקת לילד את כל מה שהוא צריך, ועם זאת היא לא יותר מדי מפנקת. הילד לומד מגיל צעיר שלא את הכל הוא מקבל על מגש של כסף. יש דרישות כלפיו אם זה בנקיון מגוריו או בעבודה.

אנו לא אוהבת את חוסר הפרטיות בקיבוץ. כל דבר שקורה לך כל המשק יודע. קשה לחיות את החיים שלך, תחת העין הפקוחה של כל המשק. חוץ מזה אני אוהבת את ג"ח כקיבוץ. אני אוהבת את צורת החיים הקיבוצית ומתכוונת להמשיך ולחיות בה. עבורי זאת צורת חיים אידיאלית.

כתה יל':

מרי, איל, יעל, ליהר, רינת, יפתח, נעמה, דגנית, אבנר, אילון, עפר.

ענת, אילת,
לי, ריקי, נעית,
איתן
וחנה
ורס ואיתן
שלא נכתו
באתר
הציגו אותם

אמת כמד קצתא...

מרי: אני אוהבת את השקט של הקיבוץ, לעומת הרעש של העיר.
אני אוהבת שנותנים בקיבוץ לכל אחד אפשרות להתפתח בכיוון שבו הוא רוצה.
אני אוהבת את היחס היפה של ג"ח לחיילים ובוגרי צבא שממשיכים לדאוג ולטפל בהם, לעומת קיבוצים אחרים שאני מכירה. יש לזה גם ביטוי במגורים היפים שקיבלנו לאחרונה. מה שאני לא אוהבת בג"ח הוא חוסר הפעילות החברתית והתרבותית. הייתי שמחה אם היו יותר חוגים, ואיזו שהיא פעילות "רוחנית" שמקיפה את כולם.
אני אוהבת את הקיבוץ הזה, אך לא כל כך בגלל האנשים, אלא שהוא פשוט יפה בעיני, ונחמד לי לגור בו כי לא מתערבים לי יותר מדי בחיים.
יהיה לי נחמד להרגיש בתקופת הצבא שיש לי בית כזה.

דגנית: לי נורא מפריע איך שהאנשים מדברים זה על זה בג"ח. בעיקר מדברים הרבה ומי עובד מעט ואני לא יכולה לסבול את זה.
חסרה פה קצת פעילות חברתית חוגים וכדומה. אם זה היה, היו מרגישים פה יותר נחמד אחד עם השני, היו דברים משותפים לאנשים.
מה שאני אוהבת בקיבוץ שלא צריך לחשוב יותר מידי על הכסף. אני אוהבת את השקט בקיבוץ, ולא משעמם לי פה, תמיד אמצא משהו לעשות.

יעל: לא קל לי להכיר מה אני אוהבת ולא אוהבת בג"ח. גם אני אוהבת את הדשאים הנני והאוור של ג"ח. כשאני חוזרת אחר יום בת"א אני מאושרת שאני גרה בכפר. במישור הזה אין לי בעיות, ברור לי שאני אוהבת את זה. אבל אל התחומים האחרים מהם מורכב הקיבוץ, היחס שלי עדין לא ברור לי.

לדוגמה, ברור לי שחשוב שקיים קיבוץ במדינת ישראל, אבל היחס והזיקה הרעיונית שלי לקיבוץ עדיין לא מגובשים. אני חושבת שהצבא וחיים במקום קצת מרוחק מהקיבוץ יעזרו לי להכיר לעצמי את הדברים האלה.
מה שנורא מפריע גם לי הוא חוסר הפרטיות בקיבוץ. חוסר האפשרות להתייחד עם מה שקורה לך, שעוד לפני שאתה עיכלת את זה, אתה כבר מוצף תגובות מהסביבה.

נראה לי שקיבוץ זה ממש גן עדן לילדים ולזקנים. כשמגיעים לאנשים צעירים הדברים קצת מסתכלים...

מרי: הכל פה מוגן ובטוח מדי. אין הרפתקאות בחיים, אין צורך להילחם כדי שיהיה לך דירה ודברים מחסוג זהה. לכן, לדעתי, כל אחד צריך לצאת מהקיבוץ, לתקופה ממושכת של יותר משנה (אפילו עד 5 שנים) ולהתנסות בחיים עצמאיים.

יעל: אתה ממש צריך להכריח את עצמך בקיבוץ, כדי שיהיו לך שאלות והתלבטויות.

דגנית: נראה לי, שלבנים שחוזרים מהצבא אל הקיבוץ יש בעיה. חסרה ההתנסות בחיים שמחוץ לקיבוץ.

אייל: מה שבטוח שאני לא אוהב בג"ח זה את הקציצות בצהריים.

ש: מה דעתך על הקשר של הנוער בקיבוץ עם החברים?

יעל: הקשרים בד"כ נוצרים במקומות העבודה. זה דבר חיובי שאפשר להגיד על העבודה בגיל הנעורים. חבל שבג"ח אין מסגרות אחרות שבהן אתה יכול להכיר חברים. זה מתקשר למה שאמרנו על חוסר פעילות חברתית ותרבותית.

ריקי: אני לא מרגישה טוב ביחס אלי, בעבודה. ברוב מקומות העבודה שעבדתי הרגשתי כנשלטת ולא כשות ערך. תמיד הרגשתי בכיתות ובבתי הילדים, שהחברות מסתכלות עלי מגבוה, ולא נוחנות לי אחריות, בכל מקום עבודה חדש שניסיתי להיכנס אליו (ושאינו בית ילדים) נתקלתי בסירוב לפני שנתנו לי לנסות. הודיעו לי שאין זה מקום עבודה לילדים.

אני אוהבת את גבעת חיים, וחבל שכך מתייחסים לנערים.

דגנית: היחס למקום תלוי באחריות שנותנים לנער/ה וזה תלוי ביחס הצוות אליו.

אבנר: אני רוצה לחזור לחוסר הפעילות החברתית והתרבותית. לדעתי זה יותר חמור ממה שנאמר פה עד כה. נראה שהחברה הזו לא נזקקת לפעילות כזו. אם היה צורך אמיתי בפעילות כזו בקיבוץ, היא היתה נוצרת. אולי זה נובע מצורת החיים הזו.

יעל: אנשים פה חיים בכוח האינרציה. בעיקר בשיכבת גיל מסוימת. יושבים על המרפסת, מבסוטים, ולא חושבים בעצם למה הם חיים דווקא פה ולא במקום אחר.

דגנית: הפעילות של שיכבת הקשישים (מועדון הקשישים) מוכיחה שזה יכול להיות אחרת...

ולסיום -

זהו. אלה היו הדברים כפי שנאמרו, ללא צנזורה או שינוי. אפשר לקרוא בסלון, אפשר במרפסת. אפשר להסיק מסקנות.

בני י"ב.

מהרהוריה של אספולת סקראת סיוס

לפני 4½ שנים פנו אלי להיכנס לעבודה בכחה י"ב זו המסיימת, שהספיקה לצבור עבר "עשיר" של מחנכים ובעיקר מטפלות. הלחץ היה גדול ונעתרתי. החוטים ביננו הלכו וניטוו ומצאתי עצמי יותר ויותר מעורבת פיזית ורגשית בעבודה עם הילדים. מצאתי כחה מאד מאד מורכבת שמחד איפשרה לי מפגש חינוכי מגוון ביותר שהיווה אתגר גדול בפני עצמו, ומאידך הציבה הרבה קשיים בעבודה ולא פעם ללא פתרונות מספקים. הנסיון החינוכי שלי היה דל ביותר ולא פעם הרגשתי עצמי חסרת יכולת והכשרה מתאימה להתמודד עם הבעיות החינוכיות השונות - כי בתקופות ארוכות עם הכחה יצא לי מסיבות שונות לעבוד איתם לבד. וללא מחנך ומדריך למדתי לאהוב אותם. במשך כל שנות עבודתי עימם הם ידעו לבטא בגלוי ובנסתר הערכה, הרגשה טובה והכרת תודה על כך שלמרות כל הקשיים עדיין נשארתי עימם. דרך העבודה עם הכחה היה לי מענין המפגש ביני - בת הדור השני בקיבוץ לבין בני הכחה - בני הדור השלישי. לקח לי זמן להבין ולהשלים עם קווי האופי השונים שבינם לביננו, והיום אני רואה בכך חיוב ומבחן לעתידנו כחברה קיבוצית. אנחנו התחנכנו בדרך של הזדהות רגשית עם ערכיהם של דור

ההורים שלנו, לא התעמקנו בלהסביר מה מושך אותנו לדרך זו, ואילו האקלים הרוחני של היום מאופיין בכך שסימני השאלה והביקורת מוצגים מכל עבר. הבנים של היום צומחים לקיבוץ שהדגש בו הוא על הקיבוץ ככית ואחד מסימני ההכר שלו הוא האינדיבידואליזם. ברור לנו היום שהישארות בנים בביתם הקיבוצי היא מערכה לא אוטומטית אלא תוך כדי הכרעה ובחירה - לאחר "טבילת אש" במסגרת חיים אחרת כמו: צ.ה.ל, שנה שלישית לסוגיה, ולאחר פגישה עם בני גילם בחוץ לקיבוץ לאחר שנתקלו במאווים של בני גילם ובאפשרויות "להסתדר" בחיים. מציאות זו חיזקה את דעתנו שיש השנה לשנות את מועד קבלת הבנים לחברות לתקופה שלאחר הצבא ולא כפי שהיה נהוג אצלנו עד כה - עם סיום כחה י"ב. וזאת ע"מ לתת כאמור שהות לבנים לבדוק את עצמם ואת סביבתם ולהגיע לשלב מסוים של החלטה ובחירה משמעותיים יותר. ע"מ להחליט אם הקיבוץ מתאים לי או לאו - להחלטה כזו צריכים הבנים לעמוד בעימות, ולא צריך לחסוך זאת מהם. עלינו לחנך בלי הרף ולא לסמוך על החוש הטבעי של אנשים הנמשכים לביתם, עלינו להשקיע יותר מאמצים בכיוון החינוך לערכים בחינוך מכוון יותר מזה הקיים היום. עלינו לעשות מאמץ להסביר את החיים האלה. ואם לחזור לכחה שלי - זה אולי היה אחד החומים הכואבים והמתסכלים שלי בעבודה עימם. נוסף לנתונים האובייקטיביים של מעט ילדים בשכבת נעורים, לא כחה מעל ולא כחה מתחת - לא הצלחנו שנים רבות לבנות מערכת פעילות חברתית שלפחות לחלק מהדברים שנזכרו כאן היתה יכולה לתת

תשובות. רגשות הניכור וחוסר הרצון להשתייך לחברה הקרובה אליהם חלקם ללא ספק קשורים לואקום החברתי שהיה קיים בתקופת נעוריהם - המושג - "תא חטיבה" על כל משמעויותיו לא היה מוכר להם.

היום עובדות קשה גלית קרן ואילת בארי בנסיון לבנות מחדש את תא החטיבה אצלנו, הפוטנציאל הוא עצום והכתות הן רכות וגדולות - ומצוה עלינו לתמוך בכל כוחנו בליצירה מתחדשת זו ולא לתת לה לדעוך שנית. הנזק שכחוסר הפעילות הזו הוא הרסני.

ולסיום אם לחזור אליכם בני י"ב הרי שאתם נמצאים היום בתקופה של חוררות היסוד של הנעורים - לצטט את בעז עברון מתוך "מידה של חירות" - "הכמיהה למכתב והפריצה אליו. הפנית הגב אל הכית, אל הסדר והביטחון המשפחתיים והחברתיים. הנפש נדלקת בכיסופים עצומים ומעורפלים אל מרחבים, אל יתר דעת ונסיון, אל מאבקים שבהם ייבחנו כל כוחות הגוף והנפש. והאני שואף להכיר באמצעות העולם את עצמו, ורק אם יכיר את עצמו יכיר את העולם. העתיד סתום, האפשרויות הפנימיות סתומות - כל אלה הם בעיניו כדבר אחד. אילו יכול היה להגדיר את כיסופיו אליהם במילה אחת היה כודאי בוחר במילה "חירות".

חנה רשף.

מקצוע הגיוסים לפרדס

להיות או לא להיות?

הגיוסים בתשמ"ג (חברים וילדים) היוו 14% מכלל הקטיף שהם 870 מיכלים, לעומת 8% בשנה הקודמת. אפשר ליחס עליה זאת למספר גורמים, שהחשוב שבהם לדעתי הוא השתתפות כיתה י"ב במכצע הארוך של גיוסי פרדס שנמשך 5 חודשים.

אין ספק שלולא נכונותם והתענינותם של בני הכיתה לא היינו מגיעים לתוצאות משביעות רצון כל כך, למעשה הישגנו את האתגר שהצבנו לעצמנו בתחילת העונה.

עבודת הכיתה כקבוצה אפשרה להם בזמנים המתאימים להפעיל את כל כוחם ע"מ להפנות את תשומת לב הציבור למכצע הגיוס. וזה נעשה ע"י אמצעי הפרסום המגוונים במשך כל העונה. רואים שהושקעו מאמץ, מחשבה ומסירות; ומאמציהם נשאו פרי.

כמוכן לקחה על עצמה הכיתה גם את כל ארגון הכיבוד ביום יום ובשבתות, והתארגנה כך שעם כל כיתה מבית הספר שיצאה לקטיף עבדה קבוע קבוצה מ"ב, ובכך עזרו רבות לארגון הקטיף בשטח.

בראיה כוללת אפשר להגדיר את המכצע כמשהו יפה חינוכי ויעיל. אם מכצע חברתי זה שלקחה על עצמה כיתה י"ב הביא ליחס חיובי יותר לכל עניין הגיוסים, הן מצד הילדים בכיה"ס והן מצד ציבור החברים, הרי שחשוב מאד שיהיה לעניין המשך ויותר מכך הייתי שמח שהיתה נוצרת מסורת - שבני י"ב או שכבת נעורים כולה היו לוקחים על עצמם את ארגון הגיוסים. ההתחלה היתה מעודדת מאד וטבעי שנרצה בהמשכה.

מייקל.

מחזור כח',
קבוצת "גפן",
סיימה את לימודיה בשנת 1983

נעמה מנבר, זיו קרון, עמית אגמי, רבקה
נהרי, אילת הדר, דגנית נהרי, ענת מגל,
יפתח בן אהרון, אבנר גורן, מרי ממלוק,
איל מנור, יעל גולן, אפרת קינן, איתי
בירן, זוהר אשכנזי, עפרי זמיר, אלון
אסף, רם שטרן, רינת קורן.
מחנכת: חנה רשף.

זמן בן-המלכה

"הרגל הזה הפלאי,
שם ילדות הלואם פואבארת-
לטיאו כחוקם אה אידי
כחולף - וואס סופר הארבת."

5. גלג

מרכזיה פדגוגית
בית-ספר
גבעת חיים מאוחד

קדוצת גפן"

גבעת-חיים מאוחד. תשל"ט - 1978.